

[Gunhild Due.]

vi står noget langt fra hinanden, hvad selve grundsynspunktet og det, der ligger bag, angår. Jeg skal imidlertid holde mig til det, jeg havde tænkt mig at sige.

Siden betænkningen om kulturcentre kom frem, har vi ved forskellige kursus og møder i SF diskuteret forslaget meget, og før vi startede debatten om forslaget, tror jeg egentlig, de fleste tænkte: kulturcentre, ja, det var da nok en god idé. Men efterhånden som vi har drøftet og endevendt problemerne, er vi kommet frem til nogle af de samme betæneligheder, som ministeren gav udtryk for i går. Vi er simpelt hen bange for, at et sådant fra oven kommende kulturcenter let vil kunne blive et sted, hvor de allerede frelste bekræfter hinanden i troen, altså en slags opbevaringssted for det fineste fine og det til tider måske lidt kunstige kulturliv. Selv om vi erkender, at dette ikke er sigtet med betænkningen, kan man alligevel frygte, at det vil gå sådan.

Vi erkender, at der er mangel på egnede lokaler mange steder, og kan fremskaffelse af disse ikke ske under den eksisterende lovgivning, vil vi naturligvis meget gerne være med til at skaffe hjemmel for, at støtte til oprettelse af lokaliteter bliver mulig. Jeg tænker ikke mindst på steder, hvor folk kan udfolde sig på forskellig vis.

Jeg deler i øvrigt ministerens mening, at begrebet kultur må være meget bredt, ligesom jeg kan sukke med over de for små boliger. Jeg mener faktisk, at et lands kulturelle niveau i høj grad kan aflæses af de udviklingsmuligheder, man giver det enkelte menneske og altså ikke kun visse kredse; jeg tænker ikke alene på skoler o. lign., men i høj grad også på boligforhold, på byplanlægning, på vilkårene for børnenes opvækst. Det vil sige, at skal man drøfte kultur i bred forstand, kunne man drage alle ministerierne ind i billedet — efter min opfattelse lige med undtagelse af den minister, der står for militærvæsenet.

Jeg opfatter derfor også kulturformidling som noget meget bredt; ja, egentlig sker der vel en slags kulturformidling, hver gang mennesker kommer sammen. Derfor mener jeg også, at mulighederne for alle slags kollektivt samvær må fremmes. I øvrigt har jeg personlig oplevet det som kulturformidling, når en gammel kone på

et alderdomshjem sidder og fortæller mig en novelle fra „Ved julelampens skær“, tilsat sin egen oplevelse og sin egen livserfaring, på en sådan måde at novellen faktisk bliver værdifuld for én, mens jeg — hvis jeg selv havde læst den — bare ville have rynket på næsen. Man kan faktisk finde kultur de mærkeligste steder. Dette være sagt til hr. Lembourn.

Jeg mener sådan set, man må skelne mellem kulturformidling og kunstformidling, selv om jeg erkender, at det er svært. Og jeg vil med det samme sige, at vi i SFs forskellige kredse har drøftet, om det ikke snarere var en slags kunstformidlingsfond, vi skulle have, også under hensyntagen til den lovgivning, der allerede eksisterer. Derfor var jeg også glad for hr. Niels Matthiasens bemærkning om, at man eventuelt kunne tænke sig en slags fond. Når jeg mener, at man nok må sætte mere ind på at formidle kunst, er det ikke ud fra et ønske om at støtte det fine kunstliv eller et ønske om at missionere eller påtvinge nogen noget. Det er derimod ud fra ønsket om at gøre kunsten til noget hverdags. Da fjernsynet i sin tid kom frem, var det noget vældig fint, så længe det kun var få, der havde muligheden for at få det. Da næsten alle fik det, blev det pludselig det modsatte. Nu er det faktisk fint ikke at have fjernsyn.

Jeg vil gerne have kunsten gjort til noget, som ikke er fint, og derfor mener jeg, det er vigtigt at gøre det nemmere at møde kunsten i dens forskellige udtryk, men der er mange mennesker, som egentlig ikke har så forfærdelig nemt ved rent praktisk at møde kunsten i dag. Tænk nu til eksempel på de mange billeder, der er stuvet væk i kældre og lofter på vore museer, og som ligger og dør — for det gør de jo rent faktisk. Hvorfor kan man da ikke hænge dem ud på vore hospitaler og på alle mulige andre institutioner, hvor folk færdes? Jeg ved godt, at museumsfolk vil sige: ja men det kan skam ikke lade sig gøre, for klimaet er ikke rigtigt, og billederne går til. Men hvad gør så det? Hvad i alverden er det egentlig for en dum idé, at kunst skal være sådan noget helligt noget, der er til evigt? Jeg erkender da, at der er nogle mesterværker, som man bør bevare for eftertiden; dem kan museerne